

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2745/2019
24.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данило Петровић, адвокат из ..., против туженог Града Лесковца, чији је заступник Градско јавно правобранилаштво из Лесковца, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4020/17 од 21.09.2017. године, на седници одржаној 24.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4020/17 од 21.09.2017. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4020/17 од 21.09.2017. године.

Образложење

Основни суд у Лесковцу, пресудом П 2397/16 од 22.05.2017. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се утврди да тужилац има право трајног коришћења на кп.бр. .. и кп.бр. .. у КО ..., у уделу од 1/16 идеалних делова као и да се наложи РГЗ СКН ... да изврши укњижбу утврђеног права трајног коришћења у уделу од 1/16 идеалних делова на име тужиоца (став први изреке). Обавезао је тужиоца да накнади туженом трошкове поступка у износу од 105.000,00 динара (став други изреке).

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж 4020/17 од 21.09.2017. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Лесковцу П 2397/16 од 22.05.2017. године (став први изреке). Одбио је захтев туженог којим је тражио да се обавезе тужилац да му накнади трошкове одговора на жалбу (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. У ревизији је указао на пресуде Врховног суда Србије Рев 3230/97 и Рев 3321/09.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС и 55/14) оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Из образложења побијане другостепене пресуде између осталог произилази, да је утврђено да је парцела кп.бр. .. на којој се налази зграда у којој је тужилац откупио стан површине 378 м2 и на којој му је пренето право трајног коришћења уговором о откупу стана, пре закључења тог уговора, добила нови број кп.бр. .. и уписана у ПЛ .. на име ДС - корисник ЈП за стамбене услуге Лесковац, односно јавна својина Града Лесковца. Међутим, како се тужбени захтев тужиоца не односи на ову парцелу, већ на кп.бр. .. и кп.бр. .., које су настале од раније кп.бр. .., на којој парцели продавац по уговору о купопродаји из 1992. године није имао право коришћења, да је правилан закључак да у време закључења тог уговора то право није ни могао пренети тужиоцу као купцу.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, је прописано, да, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима Врховни касациони суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Дакле, истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Међутим, према оцени Врховног касационог суда, у конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за изузетну дозвољеност ревизије тужиоца из одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба је поднета 25.07.2013. године. У уводу првостепене и другостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 10.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како означена вредност предмета спора очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужиоца није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**